

Η επαναστατική φωνή της Αλκυόνης Παπαδάκη

Πήγε να μπαλώσει μια τρύπα και ξέσκισε ολόκληρο το ρούχο. Έπρεπε να τό 'χει μάθει πως καμιά φορά είναι προτιμότερες οι τρύπες από τα μπαλώματα.

Υπάρχουν άνθρωποι, που όταν πέσει στα χέρια τους η χαρά, δεν ξέρουν πως τους ανήκει. Και σαστίζουν. Τη φέρνουν από δω, τη γυρνάνε από κει, ώσπου ανοίγουν ένα λάκο και τη θάβουν, όπως κάνουν με τα κόκκαλα τα σκυλιά.

Βλέπουμε την ομορφιά του κόσμου γύρω μας, αλλά αν δεν μας τη χαρίσει κάποιος, δεν γίνεται ποτέ δική μας.

Αφού καπελώθηκες που καπελώθηκες, τουλάχιστον φόρα το με χάρη το ρημάδι...

Εντάξει, εντάξει. Νανουρίσου όσο θες στην απαλή σου θλίψη... Αλλά μη σε πάρει κι ύπνος στο μαξιλάρι της.

Τακ τακ τακ... Μπάζει η στέγη της ψυχής μου. Δόξα τω Θεώ, δε χάλασα ακόμα.

Σύμφωνοι. Ένας κούκος δεν φέρνει την άνοιξη. Σίγουρα όμως την προδικάζει.

Όταν χαλούσες τις φωλιές, δεν τό ήξερες πως δεν θα ξανάρθουν τα χελιδόνια;

Τρομοκράτισσα εγώ; Χα χα χα. Άσχετο. Εγώ απλώς έφυγα. Και κει στο φεύγα μου, έσπασα και μερικές βιτρίνες, άθελά μου.

Έχει κι η αγάπη τους κανόνες της. Αν ζαλιστείς και χάσεις το μέτρο, το επόμενο βήμα είναι να χάσεις την ουσία. Και το μεθεπόμενο να χάσεις τον αυτοσεβασμό σου. Τώρα θα μου πεις... καλύτερα τίποτα να μη μου πεις. Δεν είμαι το κατάλληλο πρόσωπο για να σ' απαντήσω.

Τα 'κανες θάλασσα; Εντάξει, μωρό μου. Δε σταματάει η ζωή γι' αυτό. Ανοίξε το παράθυρό σου να μπει ο ήλιος..... Σ' αγαπώ.

Πάλι ανέβηκα στη σκηνή χωρίς να έχω μάθει καλά το ρολο μου. Πάλι ξέχασα την ατάκα που πρέπει να πω μετά το χαστούκι που μου δίνει ο πρωταγωνιστής. Πάλι θα αρχίσω ν' αυτοσχεδιάζω...

Καμιά φορά η άμυνα δανείζεται τα ρούχα της αναισθησίας. Κι όταν ανακαλύψει πως της πάνε... Τα κεφάλια μέσα!

Έχετε μήπως προσέξει πώς πέφτει το χιόνι; Τίποτε άλλο στη γη δεν ξέρει να χορεύει με τη μουσική της σιωπής.

Μην κρίνεις. Μην κατατρέξεις ποτέ ένα δυστυχή. Άσε να το κάνουν αυτό οι αργόσχολοι. Εμείς έχουμε άλλες δουλειές πιο σοβαρές. Ας πούμε να μερεμετίσουμε λίγο την ψυχή μας. Πού ξέρεις. Μπορεί να έρθουν δύσκολοι καιροί.

Πρώτα νά 'σαι άνθρωπος και μετά το χούι σου. Αν αλλάξει η σειρά τρισαλοίμονο!

Τι γυρνάς συνεχώς πίσω σου και κοιτάς τρομαγμένος; Αυτός που σε κυνηγά είναι μέσα σου.

Δεν είναι τόσο πεζή η καθημερινότητα, όσο την παριστάνουν μερικοί. Φτάνει μια λεπτομέρεια, για να μετατραπεί σε γιορτή. Ένα λουλούδι στο κομοδίνο. Ένα κερύ στο τραπέζι. Ένα χαμόγελο πλατύ. Δε φταίει η καθημερινότητα. Η φαντασία φταίει που δεν της κάνει παρέα.

Τι μανία κι αυτή! Πάντα να θες να μαθαίνεις το παρακάτω. Αφού το σημερινό σου μάθημα δεν το μελέτησες ποτέ...

Αλκυόνης Παπαδάκη, Το τετράδιο της Αλκυόνης, Εκδόσεις ΚΑΛΕΝΤΗΣ, 1999